

KRISTINA OHLSSON

Stjärngravén

BONNIER
CARLSEN

KAPITEL I

FÖRSTA GÅNGEN SOM Alva såg den svarta katten var på pappas födelsedag. Höstlovet hade precis börjat och på Hovenäset var det kallt och soligt. Mamma brukade bli ledsen när pappa fyllde år, men den här dagen var hon faktiskt ganska glad. Åtminstone på morgonen. Hennes stora dröm hade nämligen gått i uppfyllelse: Hon hade köpt en sjöbod till familjen.

Och idag skulle hon få nyckeln.

Mamma var så till sig att hon både glömde stänga av kaffebruggaren och brände brödet i rosten.

– Förlåt! ropade hon när brandlarmet gick.

Alva fläktade med handen framför ansiktet för att få bort röken. Lillebror Ivan ylade högt och höll för näsan. Det var då Alva reste sig och gick ut och hämtade tidningen. Och fick syn på den svarta katten.

Den satt en bit från brevlådan och slickade sig på en av tassarna. Tassen var vit, vilket var lite konstigt, för de andra tassarna var lika svarta som resten av katten. Ögonen var gula.

Det var första veckan i november och snart skulle vintern komma till Hovenäset. Campingen där Alva och hennes familj bodde var stor och öde. Inte en människa så långt ögat nådde. Men en katt fanns där alltså. Solen blänkte i kattens päls. Den jamade när den fick syn på Alva.

– Men hej där! sa hon och log.

Alva tyckte om katter, men det gjorde inte mamma. En gång när mamma var liten och på väg hem från skolan i Argentina, hade hon blivit riven av två katter. Sedan dess hade mamma ogillat katter. Och nu råkade hon få syn på en när Alva kom in med tidningen.

– Fort! Stäng dörren om dig så att inte katten följer efter.

Alva gjorde motvilligt som mamma sa.

Man såg ju att katten var snäll.

– Den kanske inte har någonstans att bo, sa Alva.

– Det har den garanterat, sa mamma.

– Men jag har läst om människor som skaffar katt på sommaren och sedan överger den, sa Alva. Den här katten kanske är en sådan.

– Det är länge sedan det var sommar, sa mamma. Och jag orkar inte tjafsa nu. Inte när pappa fyller år.

När pappa fyller år.

Som om han fortfarande var här.

Alva svalde hårt.

Pappas födelsedag var den näst deppigaste dagen på hela året. Den enda som var värre var hans dödsdag. Han hade dött en kall eftermiddag i början av mars. Det hade gått två år och åtta månader sedan dess.

Nästan tusen dagar.

Men det var ingen mer än Alva som räknade

dem. Hon verkade vara den enda som fortfarande undrade vad som hände då han dog.

De åt frukost under tystnad. Alva och lillebror åt Yoggi och mackor. Mamma drack kaffe och åt knäckebröd med mesost och tomatskivor, samtidigt som hon läste tidningen. Lukten av bränt rostbröd dröjde sig kvar i villavagnen. Den var större än en husvagn, men mindre än ett hus. Ungefär som en stuga på hjul.

Det hade varit mammas idé att bo i en villavagn istället för i ett vanligt hus. Pappa hade älskat förslaget och det var så de hamnade på campingen vid Hovenäset. Tidigare hade de bott i ett hus i Kungshamn, som låg tre kilometer bort, men där hade pappa aldrig trivts.

Mammas telefon plingade till. Hon läste på skärmen med rynkad panna.

– Har det hänt något? frågade Alva.

Mamma skakade på huvudet.

– Nej då, sa hon. Det var bara Johan. Det kommer tydligen nya hyresgäster till en av campingens stugor. Han visste inte exakt när de skulle komma,

men ville väl berätta att de var på väg så vi inte blir förvånade när de dyker upp.

Johan var campingens ägare. Han och mamma kände varandra väl.

– Har de barn? sa Ivan. De som ska bo här?

Mamma strök honom över håret.

– Det får vi se, sa hon.

Alva blev fundersam. Det brukade aldrig komma några stuggäster så här års. Hon undrade vad de hade på campingen att göra. Och hur länge de skulle stanna.

Men det där kändes inte så viktigt att ta reda på. De hade andra saker att göra idag.

– Hur dags ska du få nyckeln till sjöboden? frågade Alva.

Mamma sken upp.

– Klockan tio, sa hon. Om en timme. Visst känns det spännande?

Alva skyndade sig att nicka.

– Och tänk att ni har lov just nu! sa mamma. Då kan vi hjälpas åt att inreda sjöboden.

Det var *inte* vad Alva hade tänkt göra under lo-

vet, men hennes egna planer var hemliga. De handlade om pappa. Att mamma tagit ledigt från jobbet för att fixa med sjöboden var inte Alvas problem.

Ivan sörplade när han skedade i sig det sista av Yoggin.

– När ska vi till kyrkogården? sa han.

Mamma fick något blankt i blicken.

– Vi går dit efteråt, sa hon. Så kan vi berätta för pappa om sjöboden.

Alva kände saknaden värka i kroppen.

Om pappa bara hade varit här. Om bara allt hade fått vara som vanligt. Med en pappa som älskade att ta med Alva och Ivan ut på havet i båt, och som alltid, alltid lyssnade när de ville prata om något. Mamma var mycket mer fartfylld än pappa. Hon ville också gärna lyssna, men gjorde för det mesta något annat samtidigt. Och även om hon älskade havet, tyckte hon inte om att åka båt.

Det var så orättvist att pappa dött. Både mot honom och mot resten av familjen. Han missade så mycket, till exempel nu, när de fick nyckeln till sjöboden. Alva sneglade på klockan och sedan på

tidningen som mamma hade lagt ifrån sig. Alva ville bläddra igenom den så fort som möjligt, men inte när mamma såg på.

Hon ställde undan frukostdisken och kastade ett öga ut genom fönstret. Himlen var fortfarande blå och de nakna trädgrenarna skakades av vinden. Och mitt på en av de släta stenarna på baksidan satt katten. Mörk och tyst. Som om den väntade på dem.

Alva gick till sitt rum för att byta om. Hon tänkte på katten. Hon kunde inte minnas att hon sett den tidigare. Den verkade ju alldeles ensam, och nu blev det bara kallare och kallare. Kanske kunde någon av hennes kompisar ta hand om den? Hon skulle fråga Heidi och Harry lite senare.

Just Heidi och Harry var faktiskt det bästa med att Alvas familj flyttat från Kungshamn till campingen för några år sedan. Nu bodde de mycket närmare varandra. De tre hade varit kompisar sedan de var pyttesmå, och de gick i samma klass i skolan. Förutom mamma och Ivan, var Heidi och Harry de viktigaste personerna i Alvas liv.

Alva tog på sig ett par byxor och en tröja. När hon drog tröjan över huvudet, råkade hon stöta till en inramad plansch som hängde på väggen. Den svajade i några sekunder, men trillade inte ner. Alva blev alltid glad när hon tittade på den planschen. Den föreställde ett av världens största tivolin, och en dag skulle Alva åka dit. Det hade hon redan bestämt. Precis som hon hade bestämt sig för att en dag äga ett eget tivoli. Helst ett som låg i Argentina där mammas släkt fanns.

Alvas blick gick till ett foto av pappa som stod inramat på hennes nattduksbord. Han log brett på bilden och det mörka håret var rufsigt. För honom hade ingenting varit omöjligt. Han hade alltid tyckt att det var en bra idé med tivolit, och hejat på Alva så mycket som möjligt.

Tusen dagar, tänkte Alva och strök med fingret över fotot. Snart har du varit död i tusen dagar. Och jag tänker inte alls lika ofta på mitt tivoli längre.

Tankarna flaxade i hennes huvud. Alla planer fick knappt plats. Särskilt inte nu när hon hade en så stor hemlighet. En hemlighet som hon varit

ensam om lika länge som pappa varit död. En som ibland gjorde henne ledsen, men allra oftast arg.

Och nu hade Alva fått nog.

– Jag lovar att ta reda på sanningen, pappa, viskade hon med bestämd röst. När lovet är slut, måste jag veta vad som hände när du dog. Det är nu eller aldrig.

KAPITEL 2

EN TIMME SENARE stod de utanför sjöboden.

Mamma hade på sig sin hemstickade gula mössa och hennes mörkbruna, lockiga hår hängde löst över axlarna. Hon såg lycklig ut. Alva huttrade. Hon hade varken velat ha mössa eller halsduk och nu ångrade hon sig. Hennes hår var lika mörkt och tjockt som mammas, men kylan var rå och hård, trots att solen sken.

Mamma såg på sjöboden och log. Hon hade fått pengar när morfar dog för knappt ett år sedan, och genast börjat leta efter en sjöbod. Alva tittade på den långa raden med bodar utmed havet. Hennes

kusiner i Göteborg hade en gång kallat Hovenäset för världens minsta plats. Det fanns inga affärer där, inga restauranger, inga hotell, inte ens en skola. Men där fanns några hundra vita hus, en kiosk som var öppen på sommaren, och så fanns där en väldig massa sjöbodar. Och precis intill Hovenäset fanns alltså campingen där Alva bodde.

Mammas sjöbod låg på en gata som hette Resovägen. Boden var röd och såg ut som ett litet trähus. Ovanför dörren satt en vit skylt med ett namn. *Sara-Olivia*. Det var så deras sjöbod hette. Ingen av de andra bodarna hade ett lika fint namn, tyckte mamma. Högst upp fanns ett loft där hon hade sagt att Alva och hennes kompisar kunde få sova över. Det ville Alva gärna göra, men helst inte förrän det blev vår.

En man kom gående emot dem. Alva kände igen honom. Han var rörmokare och en gång hade han hjälpt mamma att laga vasken i villavagnen.

Ivan ryckte mamma i handen.

– Är det han som är mäklaren?

Mamma skrattade.

– Nej, sa hon. Det här är Birger, minns du väl?

Men sedan blev hon allvarlig, för bakom Birger gick några andra. Heidi och Harry. De visste att mamma skulle få nyckeln just nu, men Alva hade inte trott att de skulle komma till boden. Det hade inte mamma heller gjort, för hon vände sig snabbt till Alva och sa med låg röst:

– Jag trodde att vi hade bestämt att bara vi i familjen skulle vara med när vi fick nyckeln?

Det hade de, men Heidi och Harry verkade vilja vara med ändå. Alva sprang snabbt bort till dem och förklarade.

– Vi fattar! sa Heidi och rodnade. Vi var bara så himla nyfikna.

– Vi kanske kan komma senare? sa Harry som också blivit röd om kinderna.

– Vi ska till kyrkogården då, sa Alva. Men imorgon!

De gav henne en kram och gick därifrån.

Birger hade stannat till och pratade med mamma när Alva kom tillbaka. Han såg inte alls lika glad ut som han brukade göra.

– Jaha, sa han. Så ryktet var sant. Det är du som har köpt Bernhardssons sjöbod. Stämmer det att du ska öppna ett kafé här?

Mamma nickade stolt.

– Det stämmer, sa hon. Båda sakerna.

Alva log när hon såg hur mamma sträckte på sig. Det där med att öppna ett kafé på Hovenäset var något hon hade pratat om i flera år. Och nu skulle det äntligen bli av.

Birger kliade sig i pannan.

– Hinner du verkligen det? sa han. Du är väl fotograf också.

– Det stämmer, sa mamma igen. Och jodå, jag hinner.

Mamma brukade säga att hon älskade sina kameror nästan lika mycket som sina barn, och så blinkade hon med ena ögat. Hon hade massor med kameror och annan utrustning, och tog fantastiska bilder.

– Det blir ett väldigt litet kafé, sa Birger och sneglade på sjöboden.

– Bättre med ett litet kafé än inget alls, sa mamma.

Birger nickade.

– Jo. Så kan man förstås också se på saken. Det är hur som helst kul att boden kommer till användning. Bernhardssons har jag inte sett här på flera år. Jag tror de övergav den.

– Kanske det, men nu är den min, sa mamma.

Birger önskade dem lycka till och såg ut som om han tänkte gå vidare. Men så hejdade han sig.

– Ni har inte sett en liten flicka här i krokarna? frågade han. Ensam? I mörkblå kappa med en docka under armen?

Mamma skakade på huvudet, och det gjorde Alva och Ivan också.

– Märkligt, sa Birger och rev sig i huvudet. Jag såg henne gå omkring på gatan när jag var ute med hunden i morse. Jag kände inte igen henne, och jag såg ingen annan vuxen i närheten. Så jag bestämde mig för att gå ifatt henne. Men då var hon som uppslukad av jorden.

Mamma blev allvarlig.

– Så konstigt, sa hon. Vi ska hålla utkik efter henne.

– Bra, sa Birger. Det skulle kännas skönt att få veta att hon var okej. Det är ju kallt ute nu.

Sedan gick han därifrån.

Kvar stod Alva och tittade efter honom.

Hon undrade vad det var för en flicka han sett, och hur hon kommit till Hovenäset.

Alva drog upp axlarna när kall vind träffade henne. Hon spanade efter den lilla tjejen. Men allt hon såg var en tom gata som långsamt blev blankare och blankare när kylan fick fukten att frysa till is.

En bil kom körande och parkerade en bit bort.

Mäklaren, en ung kvinna med svart hår, skuttade ut ur bilen.

– Hej Gloria! ropade hon. Hej barn!

Mamma log och vinkade tillbaka.

– Varför ropar hon fast hon är så nära? viskade Ivan. Hör hon dåligt?

Alva frustade till av skratt och mamma gav henne ett strängt ögonkast.

Mäklaren skyndade sig fram till dem.

– Ursäkta att jag blev lite sen, sa hon.

– Ingen fara, Malin, sa mamma. Vi stod här och njöt i solen.

Eller hur, tänkte Alva och stoppade händerna i fickorna för att de inte skulle frysa bort.

Mäklaren, som alltså hette Malin, räckte fram en stor järnnyckel till mamma.

– Varsågod, sa hon högtidligt. Nu är sjöboden din.

– Tack! sa mamma och fnittrade när hon tog emot nyckeln.

Som om sjöboden och nyckeln var en gåva från mäklaren.

Alva stirrade på den stora nyckeln. Den var ungefär fem gånger så stor som en vanlig nyckel.

Mäklar-Malin såg hennes blick och sa:

– Det där är en lyckonyckel. Nyckeln till sjöboden är den lilla som hänger bredvid.

– Lyckonyckel? sa Ivan.

Mäklar-Malin log brett.

– Precis. Man säger så om nycklar som inte längre passar någonstans. Den här stora nyckeln har fått hänga med från ägare till ägare, trots att låset

till sjöboden måste ha bytts för massor av år sedan.
Så här stora nycklar använder ju ingen idag.

– Så himla spännande! sa mamma och studsade på stället. Kom nu, så tittar vi hur här ser ut.

Hon praktiskt taget dansade fram till sjöbodens dörr och vred om nyckeln. Alva himlade med ögonen. De hade ju redan varit i sjöboden på en visning.

– Ta da! sa mamma och slog upp dörren.

Sedan tog hon ett glatt kliv rakt in i boden.

Och gav ifrån sig ett högt, skräckslaget skrik.

KAPITEL 3

KATTEN!

Ingen förstod hur den kommit in i sjöboden, men när mamma öppnade dörren tog den ett språng och hoppade rakt emot henne.

– Schas! röt Mäklar-Malin.

Alva tyckte att katten såg förskräckt ut när den sprang iväg.

– Var lite snäll mot den, sa hon försiktigt.

Mamma drog häftigt efter andan.

– Katten skrämde mig halvt från vettet.

– Jag ber så mycket om ursäkt, sa Mäklar-Malin.
Jag har ingen aning om hur den kan ha kommit in.

Mamma tog ett långsamt steg in i sjöboden. Hon såg sig misstänksamt omkring, säkert rädd att upptäcka fler katter. Men nu verkade allt vara lugnt.

Fast då såg hon något annat som verkade göra henne minst lika förvirrad

– Jag trodde ..., sa mamma. Jag ... Varför är det grejer kvar?

Mäklaren trängde sig förbi henne in i boden. Ivan följde nyfiket efter.

– Alltså, sa Malin och lät nervös. Säljarna hälsar att de inte behöver alla sina saker. Därför lämnade de en del här. De har köpt nytt till sin nya bod. I Hunnebostrand.

Hunnebostrand.

Dit var det bara två mil.

Mamma gick långsamt runt i sjöboden. Alva och Ivan också. Ivan smög in sin hand i Alvas. Sjöboden var kall och det luktade konstigt där inne. Gammalt och instängt. Och jordigt. Det var inget bra tecken. Om något luktade jord, hade det nog börjat mögla.

Alva såg sig omkring.

De tidigare ägarna hade lämnat gamla hummer-

burar, några flytvästar och ett gäng båtgrejer, men också enstaka möbler. Ett litet bord och tre stolar. En stor hylla. Allt såg helt okej ut, flytvästarna var till och med ganska snygga.

Ivan pekade på en trälåda som stod i ena hörnet.

– Vad är det i den? frågade han.

– Ingen aning, sa mamma och öppnade lådans lock.

Alva kikade över hennes axel.

– Serietidningar! ropade Ivan förtjust. Massor!

Det hade han helt rätt i. I trälådan fanns mängder med Kalle Anka-tidningar.

– Och noter, sa mamma och tog upp ett häfte ur lådan. Det här kanske du kan ge till Harry?

– Kanske, sa Alva. Om det är till piano.

Harry älskade att spela piano och drömde om att få spela på världens största scener. Han hade en lista med konserthus på väggen. En dag skulle han bocka av dem ett efter ett. Kanske ungefär samtidigt som Alva öppnade sitt tivoli.

– Se där, sa mäklaren och skrattade gällt. En hel samling med roliga saker.

Mamma såg på henne.

– Ville de inte ha tidningarna eller noterna heller? frågade hon.

Mäklar-Malin skakade på huvudet.

– Som sagt, sa hon. De har köpt nytt.

– Nya begagnade tidningar? sa mamma och höjde på ena ögonbrynet.

Mäklar-Malin svarade inte utan tittade på klockan istället.

– Jag måste sticka till ett annat möte nu, sa hon. Men jag finns på telefon om det uppstår några frågor.

Ivan plockade upp en av tidningarna och började bläddra i den. Mamma ryckte på axlarna.

– Jag antar att det inte spelar någon roll att de lämnat kvar lite prylar, sa hon. Då kan vi använda dem tills vi skaffat egna.

Ivan grävde vidare i lådan. Han hade lärt sig läsa för ett år sedan och älskade serietidningar.

Mamma öppnade sjöbodens andra dörrpar som vette mot havet. Där utanför såg man vattnet, grått och vågigt, och där fanns även en brygga som till-

hörde boden. Mamma tog ett djupt andetag. Nu verkade hon glad igen.

Alva lyssnade på tystnaden, märkte att hon fortfarande frös. Någonting kändes fel med sjöboden. Med prylarna och tidningarna och ägarna som inte varit där på flera år.

En skugga slank förbi ute på gatan. Katten ville visst inte lämna dem i fred. Alva följde den med blicken.

Vad ville den? Och hur hade den hamnat på Hovenäset?

KAPITEL 4

– HEJ PAPPA. GRATTIS på födelsedagen.

Ivan vinkade till gravstenen och mamma strök honom över kinden. Sedan lade hon en röd ros på graven.

– Hej min älskling, viskade hon.

En ensam tår rann nerför hennes kind.

Alva stod stel och stum på kyrkogården. Hon kunde inte släppa tankarna på att något var fel med sjöboden.

Men så tänkte inte mamma. Hon log när hon drog fram den stora nyckeln och visade för pappa.

– Kolla, Stanley, sa hon. Titta vad jag har köpt.

Ivan satte sig på knä framför gravstenen. Han hade bara varit fyra år när pappa dog, och kom knappt ihåg honom. Men Alva hade varit nio och mindes honom väldigt väl. Hur han lät och hur han skrattade. Hur han gick och hur han luktade.

Jag saknar dig, pappa, tänkte hon. Jämt.

Det var mamma som hade bestämt att de skulle gå till graven varje gång pappa fyllde år. De var förstås där en massa andra gånger under året också, men det här besöket var alltid annorlunda. På kvällen skulle de äta tårta till efterrätt – precis som när pappa levde. När natten kom, brukade mamma sitta ensam i soffan och titta på gamla foton. Alva stängde sovrumsdörren när hon hörde att mamma grät.

Pappa blev påkörd sent på eftermiddagen när han gick hem från mataffären i Kungshamn. Alva, mamma och Ivan hade varit hos mammas kompis i Stockholm i några dagar, men var på väg hem när han dog. Mamma hade pratat med pappa i telefon på morgonen, och då hade han låtit väldigt glad. Han hade precis skrivit klart en ny bok, och dess-

utom hade mamma vunnit pris för ett av sina fotografier.

– Ikväll ska vi fira när ni kommer hem! sa pappa i telefonen.

Men så blev det alltså inte. Pappa hade haft en fylld matkasse i ena handen och en tårtkartong i den andra. En bil hade kört på honom när han gick över gatan. Matkassen hade flugit iväg och landat på trottoaren, och tårtan hittades på någons gräsmatta.

Ingen hade sett olyckan. Och den som körde på pappa hade kört vidare. Polisen trodde att bilföraren fått panik och flytt. Pappa blev ensam kvar på den kalla vägen och där dog han. Enligt sjukhuset var hans skador så stora att han skulle ha dött även om någon ringt efter ambulans direkt.

Men det räckte inte för Alva.

Hon ville hitta den som kört på honom. Hon ville veta vad det var för människa som bara åkte därifrån. Polisen hade lovat att göra allt för att få tag på bilföraren, men nu hade det gått snart tre år. De verkade ha slutat leta för länge sedan.

Men inte jag, tänkte Alva. Jag ska hitta den som gjorde det. Och jag ska göra det *nu*.

Frågan var bara hur det skulle gå till.

Alva hade tänkt lägga hela skollovet på att lösa mysteriet med pappas död, men hon visste inte ens var hon skulle börja. När olyckan nyss hade hänt, hade hon haft en väldig massa idéer. Men nu var hon äldre och smartare. Det var svårt att hitta någon som inte ville bli hittad. Det var svårt att ta reda på vem som gjort något så hemskt.

Alva svalde hårt.

Jag hoppas att du som dödade pappa mår riktigt, riktigt dåligt, tänkte hon.

Mamma lade fler blommor på graven och tände ett ljus i en glaslykta. Hon hade varit mycket noga med vilken gravsten pappa skulle ha, och exakt var på kyrkogården han skulle ligga. Det där var inget man fick välja själv egentligen, men mamma hade gjort så gott hon kunnat. En gång hade Alva hört henne prata med prästen.

– Stanley måste få ligga på en ljus plats, hade hon sagt.

Alva hade tyckt att det lät viktigt när hon hörde vad mamma sa, men nu var hon mindre säker. Pappa var ju död. Och döda människor märkte väl inte om det var ljus eller mörkt.

Mamma blev sittande på huk och lade en hand på gravstenen. Hon viskade något på spanska och grät lite till. Mamma hade jobbat på ett kafé i Argentinas huvudstad Buenos Aires när hon träffade pappa. Han var från Sverige, och hade rest till Buenos Aires för att jobba. Alva frågade ibland om hon längtade tillbaka och då sa mamma alltid nej. Men däremot ville hon gärna åka dit på besök. Alva och Ivan hade följt med två gånger. Alva tyckte mycket om att vara där.

Ivan tog fram en leksaksbil ur jackfickan.

– Jag lämnar den här, sa han och lade bilen på gravstenens smala kant. Om du blir uttråkad, pappa.

Han drog med vanten under näsan.

– Åh, gubben, sa mamma och pussade honom.

Ivan skruvade på sig för att komma loss.

– Jag kanske ångrar mig imorgon, mumlade han.

– Då går vi hit och hämtar bilen, sa mamma bestämt.

Ivan såg nöjd ut. Han reste sig och sprang iväg.

Alva sjönk ner där han nyss suttit. Hennes glasögon hade kasat ner på näsan och hon sköt upp dem.

– Tror du att vi någonsin får veta vad som hände pappa? sa hon tyst till mamma.

– Det vet vi redan, sa mamma. Pappa blev påkörd av någon som smet. Det spelar ingen roll vem som körde. Pappa kommer inte hem igen.

Det gjorde ont i hela kroppen att höra de orden.

Pappa kommer inte hem igen.

– Jag vet, sa Alva argt. Jag. Vet. Men vill vi inte ändå veta mer? Jag menar, varför stod han mitt i vägen? Det var ju mörkt ute.

Det var det som Alva hängde upp sig på mest. *Hur* pappa blivit påkörd. Att han hade stått mitt i vägen. Det var tre kilometer från campingen till affären. Pappa hade promenerat både dit och hem. Alva hade gått samma sträcka ungefär en miljon gånger. Och hon var helt säker: man behövde inte

gå över vägen för att komma till affären. Tvärtom. Mataffären låg på samma sida av vägen som campingen. Man gick på samma sida precis hela tiden.

Hur kunde mamma inte tycka att detta var viktigt?

Mamma lade en arm om Alvas axlar. Hennes mössa lyste gul och kinderna var våta av gråt.

– Det finns tusen skäl till att en människa råkar gå ut i gatan, sa hon. Man kan bli tokig av att fundera över det där. Så släpp det.

Aldrig i livet, tänkte Alva.

För hon visste var pappa hade dött och där fanns inte ett dugg att titta på. Och där fanns inget övergångsställe.

Alva undrade vad mamma skulle ha sagt om hon visste vad Alva gjorde alla de där gångerna som hon smög iväg med en tidning i handen. Hon undrade vad mamma skulle ha sagt om hon visste vad Alva sysslade med vissa kvällar. Att Alva inte var nöjd. Att Alva inte alls tänkte som mamma.

Mamma reste sig upp.

– Var inte så arg, Alva, sa hon. Det förstör ditt liv.

Alva ryckte till.

– Det är faktiskt normalt att vara arg när ens pappa dödas, sa hon.

– Det var inte så jag menade, sa mamma snabbt. Jag vill bara att du ska må bra.

Det vill jag också, tänkte Alva. Men då måste jag få veta vad som hände pappa.

– Jag går och hämtar din lillebror, sa mamma. Det är dags att gå hem nu.

Alva blev ensam vid graven.

Blåsten var kall och hård. Kyrkogården låg öde. En bit bort fanns Näsekilen och på andra sidan vattnet Hovenäset. Och bredvid kyrkogården gick en stor väg. Bilar och lastbilar körde förbi med jämna mellanrum.

Det var när Alva vände blicken mot vägen som hon såg henne.

En liten flicka i mörkblå kappa. I ena handen höll hon en docka i röd klänning.

Det måste vara henne som Birger hade pratat om. Alva reste sig genast.

– Mamma, sa hon.

Men mamma hörde inte. Hon var för långt bort.
Flickan stod ensam på trottoaren bredvid den stora vägen. En lastbil med långt släp brakade förbi.

– Mamma! sa Alva högre.

Då äntligen hörde mamma.

– Vad är det?

– Där! sa Alva och pekade. Det där måste vara flickan som Birger pratade om.

Men när hon vände sig mot vägen igen, var trottoaren tom.

Flickan hade försvunnit.

STJÄRNGRAVEN

Copyright © Kristina Ohlsson 2024

Omslagsformgivning: Niklas Lindblad, Mystical Garden Design

Omslagsfotografier och bildkällor: Shutterstock,

Midjourney (ai) och Adobe Firefly (ai)

Vinjett: Shutterstock och Lena Thunell

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2024

Tryckt i Litauen av ScandBook UAB, 2024

ISBN 978-91-7979-735-5

www.bonniercarlsen.se